

מסכת מגילה

פרק ב

א. הקורא את המגלה למפרע, לא יצא. קראה על פה, קראה תרגום, בכל לשון, לא יצא. אבל קורין אותה ללועזות בלעז. והלועז ששמע אשורית, יצא:

ב. קראה סרוגין, ומתנמים, יצא. הנה כותבה, דורשה, ומגיהה, אם כון לבו, יצא. ואם לאו, לא יצא. היתה כתובה בסם, ובסקרא, ובקומוס ובקנקנתום, על הנזר ועל הדפתרא, לא יצא, עד שתהא כתובה אשורית, על הספר ובדיו:

ג. בן עיר שהלך לכרך וכן כרך שהלך לעיר, אם עתיד לחזור למקומו, קורא במקומו. ואם לאו, קורא עמהן. ומהיכן קורא אדם את המגלה ויוצא בה ידי חובתו, רבי מאיר אומר, בלה. רבי יהודה אומר, מאיש יהודי (אסתר ב ה). רבי יוסי אומר, מאחר הדברים האלה (אסתר ג' א):

ד. הכל כְּשֵׁרִין לְקָרוֹת אֶת הַמִּגְלָה, חוּץ מִחֶרֶשׁ, שׁוֹטָה, וְקָטָן. רַבִּי
יְהוּדָה מְכַשֵּׁיר בְּקָטָן. אִין קוֹרִין אֶת הַמִּגְלָה, וְלֹא מָלִין, וְלֹא טוֹבְלִין,
וְלֹא מִזִּין, וְכֵן שׁוֹמְרֵת יוֹם כְּנָגֵד יוֹם לֹא תִטָּבֵל, עַד שֶׁתִּגַּץ הַחֲמָה.
וְכֵלָן שֶׁעָשׂוּ מִשְׁעָלָה עֲמוּד הַשַּׁחַר, כָּשֵׁר:

ה. כָּל הַיּוֹם כָּשֵׁר לְקָרִיאת הַמִּגְלָה, וְלְקָרִיאת הַהִלָּל, וְלִתְקִיעַת
שׁוֹפָר, וְלִנְטִילַת לִוְלָב, וְלִתְפִלַּת הַמוֹסָפִין, וְלַמוֹסָפִין, וְלִדְוֵי הַפָּרִים,
וְלִדְוֵי הַמַּעֲשֵׂר, וְלִדְוֵי יוֹם הַכַּפּוּרִים, לְסַמִּיכָה, לְשַׁחֲיטָה, לְתַנּוּפָה,
לְהַגְשָׁה, לְקֻמִּיצָה וְלַהֲקַטְרָה, לְמִלִּיקָה, וְלִקְבָלָה, וְלַהֲזִיָּה, וְלַהֲשַׁקֵּינִת
סוֹטָה, וְלַעֲרִיפַת הָעֵגְלָה, וְלִטְהָרַת הַמִּצְרָע:

ו. כָּל הַלֵּילָה כָּשֵׁר לְקֻצִּירַת הָעֶמֶר וְלַהֲקַטֵּר חֲלָבִים וְאַבְרִים. זֶה
הַכֹּל, דָּבָר שֶׁמִּצְוָתוֹ בַּיּוֹם, כָּשֵׁר כָּל הַיּוֹם. דָּבָר שֶׁמִּצְוָתוֹ בַּלַּיְלָה,
כָּשֵׁר כָּל הַלַּיְלָה: